

LEOPOLD

4/2012

DNES slávilí...

Leopoldovské hody 2012

Slovo hody poznali už naši praslovanskí predkovia, aj keď, pravda, do 12. storočia znelo aj v starej slovenčine troška ináč. Jeho význam však zostal vo všetkých slovanských jazykoch nezmenený – nazývalo sa ním pôvodne obdobie vhodné na slávenie, slávnostné obdobie, ktoré sprevádzalo príznačné hodovanie. Význam cirkevný sviatok je mladší a pomenúva obdobie medzi dvomi takýmito sviatkami – rok. Aj tento rok krátko pred sviatkom sv. Ignáca sme mali možnosť hodovať duchovne aj svojimi zmyslami.

Zábava ako za starých dobrých čias

Aktuálne hody boli výnimočné aj tým, že svoje významné jubileá v júli a auguste si pripomínali dve mestské spoločenské organizácie – mestský telovýchovný klub a dobrovoľný hasičský zbor. A že tieto hody boli akési „leopoldovskejšie“, dosvedčuje aj to, že hodový víkend otvorilo podujatie Zábava ako za starých dobrých čias. Pôvodne sa mal na ňom predstaviť Jano Hanganon & Etienne Hric. Ján Hanganon, člen kapely YPS, ktorá to v 80. rokoch viedla na leopoldovských hodových zábavách naozaj roztočiť (na vystúpeniach s nimi vystupoval aj nebohý Jaro Filip), sa však týždeň pred svojím plánovaným vystúpením na leopoldovských hodoch vážne zranil na inom koncerte a DeeJay Drobek (Dušan Janek) sa priam majstrovsky rýchlo postaral o adekvátnu náhradu za zraneného Janka Hanganoniho – do Spolkovej záhrady pritiahol ďalšieho bývalého zakladajúceho YPS-áka Jána Kapustu, ktorý sa nášmu publiku po dlhých rokoch pripomenul svojou akustickou gitarou a typickou bluesovou harmonikou. Sám Ján Kapusta neskôr založil kapelu Weribra, ktorá sa sústreďuje na hranie skladieb v štýle unplugged, teda bez podpory elektronických hudobných zariadení. Spolu s Kapustom vystúpili gitarista Jiří Vana (hrával s formáciami ako Modus, The Sixties, Electric Blues Band, s Daliborom Jandom či Bobošom Pocházkom) a na bicích sa predstavil Dušan Tlolká. Počas prestávok a tanečných kôl okolo štyristo tancujúcich na parkete udržal tanečnými hitmi 80. a 90. rokov DeeJay Drobek.

Juríkoví majú najviac adeptov na krst

V sobotu o 13. hodine v priestoroch základnej školy otvorili brány návštevníkom tri výstavy – jedna stála – tradičná výstava gladiol – a dve príležitostné. Boli nimi výstavy venované výročiam MTK a DHZ. V moderovaní otvorenia výstav, ktoré každý rok bývajú aj akýmsi workshopom, sa dopĺňali Juraj Hladký a každoročná vystavovateľka Jana Galanová. Hoci

nám nezainteresovaným laikom sa výstava s tohtoročnými výpestkami zdala rovnako krásna a majestátna ako po minulé roky, pestovateľka Jana Galanová akoby na ospravedlnenie uviedla, že na tohtoročnom sortimente sa výrazne podpísalo dlhodobé extrémne horúce počasie s akútnym nedostatkom zrážok. Napriek tomu sa na výstave prezentovali stov-

ky kvalitných, silných a veľkých rôznofarebných klasov z Leopoldova, Lozorna, Martina, Košťan nad Turcom, Levíc, Sklabine, Košťan, Bratislavy a ďalších miest. Mnohé z nich dominovali aj v zaradených kyticích, ktorými sa prezentovali najčastejšie rodinní príslušníci či priatelia vystavovateľov. „Medzi exponátmi sú aj semenáče. Z nich počas výstavy niektorí z deviatich vystavovateľov budú robiť výber bodovým systémom, či konkrétne semenáče spĺňajú náročné kritériá na klasy, ktorých cibule a kvety sa budú pestovať a prezentovať aj v budúcnosti. Až takýto klas môže dostať svoje meno. Veľmi veľa takýchto semenáčov, aspirujúcich na svoje vlastné meno, má aj tento rok práve domáci vystavovateľ Vincent Jurík,“ prezradila Jana Galanová. Za touto informáciou sa skrýva dlhoročná a celoročná povťivá, precízna a náročná fyzická aj duševná práca šľachtiteľa a pestovateľa, zakladateľa leopoldovskej výstavy kráľovských kvetov Vincenta Juríka, ktorému choroba nedovolila venovať sa príprave na tohtoročnú gladiolovú sezónu. V tomto roku v otcovom diele v záhonoch aj na výstave pokračoval jeho syn Daniel. Od otca sa priučal tajomstvám pestovania gladiol mnoho rokov a tento rok aj prevzal organizačný patronát nad celou výstavou. Otec a syn Juríkoví na výstavu dodali desiatky klasov a na otvorenie výstavy sa prišiel pokochať svojimi kvetmi aj kvetmi ostatných kolegov aj sám Vincent Jurík. Práve jemu Jana Galanová a ostatní vystavovatelia symbolicky venovali zmysel celej výstavy ako výstavy darov ľudskej práce a citu.

Futbalisti a hasiči prezentovali trofeje

Na otvorení výstav sa okrem kronikárky mesta Emílie Harsányiovej zúčastnili aj členovia MTK a DHZ, ktorí nainštalovali dve sprievodné výstavy. Zostavovateľmi výstavy pri príležitosti 100. výročia mestského telovýchovného klubu boli Pavel Zlámala a jeho synovia Filip a Pavol, materiálmi prispel dlhoročný organizátor športu Róland Osvald st. MTK na výstave predstavili originálne fotografie z dejín tunajšieho futbalu, mapujúc pritom jeho históriu od provizórneho ihriska na dnešnom námestí, cez prvé ihrisko na Trolaskoch s pamätným vagónom a výstavbou tribúny a druhého ihriska až po najaktuálnejšiu súčasnosť.

Na výbere tematicky usporiadaných dobových fotografií leopoldovských jedenástok mali možnosť starší futbalisti zaspomínať si na svojich predchodcov, no výstavu spestrili aj dobové dokumenty – rukopisný časopis Hlasy Unionu z tridsiatych rokov minulého storočia, členské legitímácie z toho istého obdobia, kópie úryvkov dobovej tlače o úspechoch našich futbalistov a podobne. Deti skôr ako fotografie oslovili trofeje leopoldovských futbalistov v podobe rôznotvarých veľkých aj malých pohárov.

Podobnú výstavu pripravili pri príležitosti 130. výročia založenia organizácie aj miestni hasiči. Prezentovali svoju činnosť, úspechy v súťažiach na fotografiách, ale aj výber pohárov a cien z jednotlivých súťaží. Medzi exponátmi boli aj miniatúry modelov hasičských áut a hasičskej techniky, ktoré skladá jeden z členov DHZ Andrej Blesák a pozornosť i rešpekt si hneď pri vchode do miestnosti vyslúžila rozvinutá rozmerná zástava leopoldovského dobrovoľného hasičského zboru z roku 1950 a hasičské rovnošaty.

Hudobné popoludnia na korze

V tomto roku sa stalo centrom ďalších hodových podujatí námestie. V sobotu krátko po otvorení výstav tu v pásmach slovenských aj svetových hitov od 70. rokov po súčasnosť do noci hodárov zabávali kvalitné produkcie skupín EMI a NAEX. Leopoldovské korzo na námestí ožilo po ústupe popoludňajších horúčav až podvečer. O tanečnú zábavu sa postaral v Spolkovej záhrade DJ Marthy. V nedeľu, keď vrcholilo tohtoročné mestské hodovanie, už bolo počasie o pár stupňov priateľskejšie a dovolilo aj napriek riziku búrok uskutočniť na námestí slávnostné odovzdávanie mestských ocenení aj sprievodný hudobný program.

Text: Juraj Hladký, foto: Dušan Janek, Martin Vnučko

Viliam Karmažin a Milan Novák sa zapísali do pamätnej knihy

Zapíšu V. Karmažina aj do Guinessovej knihy rekordov?

Súčastou hodovej nedele na vynovenom leopoldovskom korze bolo udeľovanie ocenení mesta pri príležitosti životného jubilea dvoch významných osobností. Cenu mesta Leopoldov odovzdal primátor Leopoldova Milan Gavorník rodákovi, dirigentovi a zbormajstrovi Viliamovi Karmažinovi pri príležitosti jeho životného jubilea a Čestné občianstvo mesta hudobnému skladateľovi a organizátorovi hudobného života, národnému umelcovi Milanovi Novákovi. Slávnostnú atmosféru nedeľného hodového popoludnia na úvod zvýraznila ľudová hudba Heskovci z Červeníka.

Viliam Karmažin si prevzal z rúk primátora mesta ocenenie za celoživotnú prácu v oblasti rozvoja hudobnej kultúry na Slovensku, konkrétne zborového spevu a dirigovania, no aj pri príležitosti životného jubilea – deväťdesiatin. Ako sám dlhoročný Seredan povedal, návrat do rodného mesta bol preňho dojmavý a sčasti aj neočakávaný, veď tu len začínal ako dirigujúci chlapec. Úspechy so svojím zborom Zvon zaznamenal až neskôr nielen na Slovensku, ale aj v zahraničí. „Z Mestečka som odišiel v roku 1939. Chodil som tu v súčasnej väznici do školy a po druhej meštianskej triede sme sa presťahovali do Serede. Začal som chodiť do gymnázia v Hlohovci a neskôr som prešiel do Trnavy, kde som aj maturoval,“ povedal Viliam Karmažin po udelení ocenenia a pred slávnostným auditóriom sa vrátil do tridsiatych rokov minulého storočia, keď na rovnakom námestí účinkoval tiež. „Možno si ešte tí najstarší Leopoldovčania budú pamätať, že sme na tomto mieste v roku 1936 sadili tieto lipy. Na slávnosti spieval detský spevácky zbor štátnej meštianskej školy a pieseň s ním nacvičil pán učiteľ Florián Ondriš. Bolo nás asi sto a zaspievali sme Zasadiť som čerešienku v Uníne. Vždy, keď sem prídem, príde mi to na myseľ, pretože na tomto mieste som začínal svoju dirigentskú kariéru. A práve za to ďakujem učiteľovi Floriánovi Ondrišovi,“ zaspomínal si na leopoldovskom korze Viliam Karmažin. Už predtým sme sa z rozprávania obi-

dvoch ocenených osobností dozvedeli, že Viliam Karmažin spomínaný detský spevokol počas sadenia stromov v parku dirigoval a medzi spievajúcimi deťmi bol dokonca aj sám Milan Novák. Práve odvtedy sa ráta dirigentská kariéra V. Karmažina. Ako najdlhšie pôsobiaci aktívny dirigent dokonca ašpiruje na zápis do Guinnessovej knihy rekordov.

Po štúdiu na vysokej škole sa presťahoval do Serede, kde začal viesť spevokol Zvon. Doplnil si vzdelanie a získal diplom zbormajstra. Viliam Karmažin sa stal aj upravovateľom ľudových piesní pre detský a miešaný zbor, pôsobil aj ako člen ústrednej komisie pre prácu so súbormi pri Osvetovom ústave v Bratislave. Vďaka jeho organizačnej, dirigentskej a upravovateľskej práci na skladbách pre zbor Zvon dosiahlo toto teleso významné postavenie medzi voľkálnymi súbormi tohto typu na Slovensku a dodnes je popredným

interpretom slovenskej i zahraničnej zborovej tvorby.

Zvon nahral aj početné nahrávky pre Slovenský rozhlas. Viliam Karmažin napriek dlhoročnej práci mimo svojho rodiska nestratil kontakt s Leopoldovom a dodnes sa odvoláva na svoj mestečský pôvod. Po zápise do pamätnej knihy mesta pozval Viliam Karmažin, ktorého neprerušená dirigentská kariéra sa ráta na 76 rokov, svojich mladších spolurodákov na koncert zboru Zvon do Serede, kde symbolicky odovzdá taktovku svojmu nasledovníkovi. Rozprávanie o Leopoldove i o svojich životných či profesionálnych cestách pretavil do autobiografie Spomienky dirigenta. Profilový rozhovor s Viliamom Karmažinom uverejníme v nasledujúcom čísle Leopoldova.

Bronzovú plaketu Čestné občianstvo mesta Leopoldova si prevzal na tom istom pódiu významný slovenský hudobný skladateľ, výrazná osobnosť našej hudobnej kultúry, národný umelec, trakovický rodák Milan Novák za výrazný vklad do rozvoja slovenskej hudobnej kultúry a za reprezentáciu mesta aj pri príležitosti životného jubilea 85 narodenín. Milan Novák sa vrátil do nášho mesta po pätnástich rokoch, naposledy ho víťala učiteľka hudby pani Helena Klčová.

Ocenený umelec už ako dieťa vyrastal v našom meste neďaleko železničnej stanice. Preňho ako pre hudobne nadané dieťa bolo výrazným zážitkom vidieť hrať trakovických Cigánov. Skladateľ neskôr hrával v Mestečku v kostole, kde zvyčajne zastupoval organistu pána Bittnera. Avšak to, že má absolútny sluch, sa dozvedel až neskôr od svojho učiteľa, hudobného skladateľa profesora Jána Cikkera. Po druhej svetovej vojne a absolútoriu na bratislavskom Konzervatóriu stál Milan Novák pri zakladaní orchestra Slovenského ľudového ume-

leckého kolektívu, začas viedol aj orchester bratislavského rozhlasu a od začiatku päťdesiatych rokov až do odchodu do dôchodku (1988) pôsobil vo Vojenskom umeleckom súbore kpt. Jána Nálepku v Bratislave ako umelecký šéf, autor, dirigent a organizátor. Jeho skladateľská aktivita však výrazne presiahla rámec tejto inštitúcie. Napísal stovky skladieb pre komorné orchestre, skladby populárnej hudby, detské piesne, scénickú hudbu, hudbu k filmom (spomeňme Kapitána Dabača, Štyridsaťtyri, Čisté ruky, Šťastie príde v nedeľu a iné), piesne pre detský zbor a ďalšie.

Milan Novák už takmer dve desiatky rokov žije v Poprade, kde v ostatných rokoch našiel svoje útočisko a aj ako vdovec i druhú manželku, aktívnu organizátorku podujatí v popradskej základnej umeleckej škole. Do Leopoldova sa vrátil s manželkou, synom violončelistom Markom Novákom,

ktorý dnes pôsobí ako pedagóg v ZUŠ na Exnárovej ulici v Bratislave. V umelcových šľapajach idú aj ďalšie jeho deti – dcéra Kristína, známa slovenská harfistka, Michaela flautistka a Lucia je baletka. Vnuk Marek sa profesionálne venuje matematike, má však aj vzťah k hudbe a spolu s otcom pred piatimi rokmi spoločne interpretovali aj jednu zo skladieb Milana Nováka. *„Leopoldov sa celkom zmenil. Tá premena mesta z obyčajnej dediny je veľká. Aj preto som si vyhradil viac času, aby som si mesto mohol lepšie obzrieť a zároveň ho aj trochu predstavil manželke,”* povedal Milan Novák, ktorý na ocenenie neprišiel s prázdnyimi rukami. Pre tunajšiu odbočku základnej umeleckej školy priniesol niekoľko partitúr svojich skladieb a oficiálne ponúkol svoj autorský i lektorský potenciál pre rozvoj tejto školy. Napriek svojmu veku je stále aktívny a okrem skladateľskej práce pôsobí ako lektor a člen mnohých komisií základných umeleckých škôl v Poprade, Kežmarku, Revúcej a i.

Po udelení ocenení nasledovalo vystúpenie speváčky Gizely Oňovej so zmesou evergreenov. Na vystúpenie pred slávnostným auditóriom sa starostlivo pripravila. Keďže poznala tvorbu Milana Nováka, po zdravici oceneným bez hudobného sprievodu zaspievala jeho skladbu Belasé ráno chráň a po nej pre túto príležitosť naštudované Novákovo Nemoderné tango. Napokon v hudobno-slovnom programe využila skúsenosti z podobných programov z čias spoločných vystúpení s herečkou Magdou Pavelekovou. Gizelu Oňovú príjemne prekvapila moderná tvár malomesta a zaspomínala si na vystúpenia, ktoré tu zažila počas svojho účinkovania v niektorom zo zájazdových programov mnohých súborov dychovej hudby.

Text: Martin Jurčo, foto: autor, juh

Leopoldovskí hasiči si prevzali najvyššie ocenenie DPO

Stotridsiate výročie vzniku Dobrovoľného hasičského zboru v Leopoldove si prišli pripomenúť 11. augusta na slávnostnej schôdzi DHZ desiatky členov tejto najstaršej mestskej spoločenskej organizácie. Podujatie bolo o to význačnejšie, že primátor mesta a leopoldovskí hasiči si na ňom prevzali najvyššie ocenenie Dobrovoľnej požiarnej ochrany SR – Čestnú zástavu DPO SR. V roku 1982 pritom tím našich hasičov si prevzal rezortné ocenenie Za zásluhy a o desať rokov neskôr druhé najvyššie vyznamenanie – Za mimoriadne zásluhy.

Od roku 1882, keď v našom meste hasičský spolok vznikol, sa vystriedali medzi hasičskými dobrovoľníkmi stovky obyvateľov. Pripomenúť si významné udalosti z obdobia jestvovania organizácie a zhodnotiť ostatné desaťročie činnosti organizácie v meste, ale aj v rámci štruktúr Dobrovoľnej požiarnej ochrany okrem domácich hasi-

čov prišli do Domu kultúry ÚVTOS a ÚVV vedúci sekretariátu DPO SR Ing. Ján Parčíš, člen Snemu DPO SR Mgr. Silvester Božkovič, riaditeľ Územného výboru DPO v Piešťanoch Jozef Varačka, predsedníčka územného výboru Ing. Marta Bartošová, veliteľ územného výboru Ing. Marián Šiška, krajský riaditeľ Hasičského a záchranného zboru SR JUDr. Vojtech Valkovič, okresný riaditeľ HZaZ Ing. Peter Galbo a ďalší predstavitelia Dobrovoľnej požiarnej ochrany. Na slávnostnom stretnutí, ktoré moderovala zástupkyňa primátora Mgr. Renáta Miklošovičová, sa zúčastnili aj predstavitelia mesta – primátor mesta JUDr. Milan Gavorník a poslanec mestského zastupiteľstva Ján Mika.

Po hodnotiacej správe, ktorú 45 členom leopoldovského DHZ a 19 hosťom predstavil predseda mestského DHZ František Chovan starší, a príhovoroch hostí, odovzdal vedúci sekretariátu DPO SR Ján Parčíš primátorovi mesta ako hlavnému veliteľovi požiarnej ochrany v meste najvyššie rezortné ocenenie – Čestnú zástavu DPO SR. Bezprostredne po tom ju od primátora prevzal predseda mestského hasičského zboru.

Na slávnostnej schôdzi prevzal za mesto čestné uznanie aj primátor mesta, ktorý v mene svojom aj v mene zastupiteľstva adresoval jubilujúcej organizácii dakovný list. Okrem ich činnosti v oblasti boja so živlami vyzdvihol aj pôsobenie organizácie v spoločenskej oblasti: *„Naša vďaka patrí aj za ochotnú spoluprácu pri činnostiach pre potreby mestského úradu a podujatiach pre občanov mesta – od tých najmenších až po seniorov. Sme hrdí, že máme medzi sebou Vás, čestných a statočných ľudí, ktorí sú ochotní smelo a nezištne zasiahnuť v pravý čas a bez váhania pomôcť pri organi-*

zácii rozmanitých akcií a činností v našom meste,“ uvádza vo svojom liste, v ktorom oceňuje aj vzdelávaciu činnosť a vedenie mladej generácie. Pozdravný list udelilo DHZ v Leopoldove aj Prezídium Dobrovoľnej požiarnej ochrany SR, predsedníctvo územného výboru adresovalo ďakovný list a aj pozdravný list pri príležitosti životného jubilea predsedovi DPO Františkovi Chovanovi staršiemu. Vedúci sekretariátu DPO SR Ján Parčíš zároveň odovzdal v mene Prezídia DPO SR ďakovný list podpredsedovi DHZ Mariánovi Kleimanovi.

Povýšení pri tejto príležitosti boli veliteľom Územného výboru DPO SR v Piešťanoch niektorí členovia mestskej organizácie – technik požiarnej ochrany Ján Pataj, mladší technik Jozef Grajciar starší a mladší technik Ladislav Kleiman, za starších zbormajstrov boli vymenovaní Peter Horniak, Milan Kleiman a Milan Náhlík. Predsedníčka územného výboru takisto adresovala pri príležitosti 130. výročia založenia DHZ čestné uznanie členom DHZ Mgr. Alene Moravčíkovej, Petrovi Horniakovi, Milanovi Kleimanovi a Martinovi Vnučkovi. Pri tejto príležitosti predseda tunajšieho hasičského zboru F. Chovan povýšil na vrchných hasičov Tatanu Moravčíkovú, Radoslava Čierneho, Františka Burdu mladšieho, Lukáša Galbičku, Jozefa Grajciera mladšieho, Ladislava Laša a Marcela Piovarčího, do hodnosti staršieho hasiča Martina Vnučka. Popoludní sa hasiči predstavili tak, ako ich poznáme – pri práci s hasičskou a záchr-

nou technikou. O 14. hodine sa na štadióne MTK začalo ukázkové cvičenie, na ktorom sa zúčastnili aj posádky dvoch zášahových vozidiel Hasičského a záchranného zboru z Hlohovca, hasičská cisterna DHZ v Drahovciach, menšie záchranné auto a vozidlá leopoldovských hasičov. Prvá časť sa predstavila pri požiarnej útoke z dvoch hadíc B, rozdeľovač a dva prúdy po dve hadice C. Naši hasiči sa prezentovali hasením z ich karosy v rámci námetového zásahu hasenie ropných produktov – hasenie penou. Zvedavci, ktorí napriek pomerne chladnému počasiu sa prišli na zásahy pozrieť, mali možnosť vidieť záchrannú techniku v akcii a hasiči ukázali prácu v protisálavých oblekoch.

Naši hasiči sa predviedli aj v požiarnej útoke s motorovou striekačkou v rámci previerok pripravenosti. Zmiešané chlapčensko-dievčenské družstvo sa dokonca predstavilo v nových tričkách leopoldovských hasičov. Zásahy s uznaním sledovali aj členovia prezídia a územného výboru a primátor mesta. V tejto súvislosti krajský riaditeľ DPO apeloval na rozšírenie technickej základne organizácie o plávajúce čerpadlo, ktoré sa aj v iných obecných hasičských zboroch ukazuje ako nenahraditeľné najmä kvôli svojmu viacúčelovému využitiu jednak pri požiaroch, jednak pri záplavách. Istotne – zakúpenie takéhoto čerpadla by mohol byť aj vhodný dar mesta tejto organizácii. Veď hasiči svojou technikou slúžia nám všetkým, Leopoldovčanom...

Text: Juraj Hladký, foto: morma

Na návšteve...

Alžbeta Zavadilová a František Zavadil oslávili diamantovú svadbu

Manželov Zavadilových poznajú celé generácie Leopoldovčanov. Pravda, dnes sú už obidvaja skoro tridsať rokov na zaslúženom dôchodku, predsa ich však zdravia aj malé deti. Mamičky sa totiž zvyknú deťom pochváliť, že táto teta, ktorú práve stretli, ich volakedy učila. Alebo ako nedávno: pri ich dome zastaví auto, vystúpi muž v čerstvo dôchodkovom veku s veľkou kyticou v ruke, zazvoní pri bráne a prekvapenej pani učiteľke povie: *Možno si na mňa nepamätáte, pani učiteľka, ale prišiel som vás pozdraviť...* To je jediná valorizácia učiteľského dôchodku, na ktorú sa môže kantorka spoľahnúť. Pán Zavadil sa pri takýchto návštevách s pochopením usmieva – za šesťdesiat rokov spoločného života mnohoroako spoznával, ako jeho manželka svoju profesiu miluje. Dnes žijú ako bežní dôchodcovia – delia sa o prácu v domácnosti a v záhradke či dielničke. Keď treba, pán Zavadil vyrobí nové drevené nádoby a misky pod kvetináče a odpočívať zvykne pri krížovkách.

Pravda, dnešný naoko idylický život nebol taký vždy a nie je ani dnes, veď ohlášajú sa už aj kĺby či iné neduhy. Napriek tomu sa diamantová dvojica zhoduje v tom, že tých slnečných dní bolo a je nepomerne viac ako tých zamračených. Pani Zavadilová sa narodila v Mestečku na dnešnej Ulici M. R. Štefánika a v Mestečku chodila aj do ľudovej školy. Jej otec, pôvodom Moravák, počas Slovenského štátu ihneď vyhostili a zakrátko ho musel nasledovať aj zvyšok rodiny. Deti nechápali, prečo musia odísť zo svojho vlastného domu a dodnes im v ušiach znejú vtedajšie zlostné výkriky: *Češi peši do Prahy...* Každý si mohol vziať so sebou len jeden kufor s osobnými vecami. V rokoch 1941 až 1945 tak žili v azyle na lazoch hlboko v horách v moravskobeskydských Kunčiciach pod Ondřejníkem. Mama bola nezamestnaná, starala sa o dve dcéry a syna a otec pracoval ako zamestnanec železníc v Ostrave. Domov sa rodina mohla vrátiť až po oslobodení. „*S bratom som sa vrátila hneď po skončení vojny, cez prázdniny v 45. roku, aby sme sa zdokonaľovali v slovenčine. Už v septembri som ako 14-ročná nastúpila do Rodinnej školy v Tnave. Bola som najmladšia v triede.*“ Mala sa z nej stať vzorná domáca pani, ako to vo vtedajšej meštianskej spoloč-

nosti bolo dobrým zvykom. To, čo sa naučila, sama odovzdávala neskôr svojim žiakom – okrem iného naučila celé generácie leopoldovských dievčat šiť, vyšívať, háčkovať aj pliesť. V časoch, keď neboli čínske obchody a oblečenie bolo drahé a muselo aj čosi vydržať, to bola veľká pomoc. Čast dekoratívnych výrobkov z krúžku šikovných rúk, ktorý viedla, obdivovali aj návštevníci rôznych výstav.

Po maturite v roku 1948 nastúpila 3.2.1949 ako nepľnoletá učiteľka do vtedajšej materskej školy v trestnici, kde sa starala o deti dozorcov aj vysokých funkcionárov. V nej pobudla pol roka a v septembri 1949 už zakladala materskú školu priamo v Leopoldove v budove súčasného pohostinstva Stará škola, kde ako učiteľka pobudla štyri roky a ďalšie tri roky ju aj viedla. Nestažuje si: *„Boli to najkrajšie roky života a ja už som bola zapriahnutá do poriadnej roboty. Keď som začínala ako 17-ročná pracovať, bolo to pre mňa niečo nové, no táto práca ma naučila zodpovednosti, precíznosti a vytrvalosti.“* Potom na dva pol roka ako učiteľka zakotvila dočasne na Základnej škole v Šulekove a medzitým začala externe študovať na Vyššej škole pracujúcich v Hlohovci, ktorá zabezpečovala aj pedagogické vzdelávanie, až napokon druhú maturitu absolvovala na Pedagogickom gymnáziu v Nitre v roku 1952.

Od roku 1955 už učila v Leopoldove a so svojou milovanou profesiou sa rozlúčila v školskom roku 1985/86. Pri albume so zoradenými ročníkmi žiakov si spomína na celé generácie svojich ratolestí aj na svojich kantorských kolegov, na dvojzmennú prevádzku na vtedajšej starej škole, na mimoriadne obľúbené sprievody mestom v maskách na Deň detí alebo na rôzne výstavy či divadelné predstavenia, ktoré so svojimi kolegyňami a žiakmi často pripravovali. S pani učiteľkou Pachovou, ktorá sa postarala o kulis a výzdobu javiska, hrávali maňuškové divadlo, za 50 halierov hrávali aj v našej materskej škôlke a s predstaveniami

chodili na rôzne súťaže a prehliadky. Divadlá nacvičovali spolu s pani učiteľkou Adamkovičovou. *„Pre deti to bola vždy slávnostná príležitosť. Kostýmy pre ne sme šili v starej škole, pomáhali nám aj rodičia. Asi najväčší úspech mala rozprávka Mahuliena, zlatá panna, rodičia si dokonca vypýtali aj reprízy,“* s úsmevom si spomína na časy, keď vzťahy medzi ľuďmi boli akosi žičlivejšie.

Podobné česko-slovenské osudy má aj jej manžel František. Narodil sa v Prešove, ale rodičia ako štátni zamestnanci boli často prekladaní na iné pôsobiská vo vtedajšom Československu. Začas sa ich bydliskom stal Mírov, neskôr Olomouc, kde rodina pre nedostatok ubytovania bývala dokonca na väzenskom oddieli. Jeho otca, Slováka, roku 1939 prepustili z práce a rodina musela ihneď opustiť protektorát. Tak sa dostali do Leopoldova, začali bývať v bytovke dozorcov na Prechodnom. Mešťaniku už absolvoval v Mestečku, strednú školu kvôli prechodu frontu dokončil po oslobodení na Obchodnej akadémii v Trnave. V zlatej ére mestechského ochotníckeho divadla s ďalšími leopoldovskými ochotníkmi nacvičoval v bývalej sokolovni predstavenia. Ukázal sa vo viacerých hrách, ba režisér Erdinger ho nahováral, aby išiel

študovať herectvo. Celý život však napokon zasvätil práci na Správe spojov, väčšinou vo vedúcich funkciách – až na obdobie rokov 1957 až 1960, keď bol zvolený za predsedu tunajšieho miestneho národného výboru. Ako sa zvykne hovoriť – doma nie je nikto prorokom: na toto obdobie, resp. na obdobie, ktoré nasledovalo po ňom, si nespomína veľmi rád, aj keď práve za jeho starostovania sa začalo s výraznými parkovými úpravami bývalého husacieho námestia, s výstavbou materskej školy, hasičskej zbrojnice či novej fary. Popritom vykonával neuveriteľných takmer 43 rokov aj funkciu prísediaceho sudcu, tzv. sudcu z ľudu. Spoločné áno si manželia Zavasiloví povedali v Leopoldove 26. júla 1952 po päťročnej známosti, ktorá sa začala vtipnou príhodou: slečna Betka Hamadová išla chodníčkom cez pole popri dnešnej Májovej ulici na stanicu. Chodník však bol úzky a ponáhľajúca sa Betka sa potkla a spadla do priekopy vedľa cestičky. Mala však šťastie – okolo práve prechádzal od Prechodného jej neskorší manžel František. Vtedy 16-ročnej slečne študentke pomohol vstať, ba aj pozbierať jej veci vypadnuté zo školskej tašky. Nešťastná náhoda so šťastným koncom tak odštartovala ich „chodenie“, ktoré napokon zavŕšili sobášom. Neskôr na svet prišli dve deti – dcéra Janka a syn Karol, ktorí majú už svoje vlastné rodiny. *„Na výročie diamantovej svadby sme počas hodovej soboty pripravili rodinnú oslavu. Otec je z ôsmich detí a žije už len sám, preto sme chceli znovu vidieť celú rodinu spolu,“* hovorí dcéra Jana. Vnuk Miško s manželkou Lenkou dali ako dar svojim starkým zájazd do Kunčíc, kde bývali cez vojnu pred sedemdesiatimi rokmi. Odttedy tam neboli. Navštívili dom, kde žili, našli aj svojich známych. *„Nechcela som veriť vlastným očiam, že stojím pred domom, kde sme štyri roky bývali. Dom si postupne prerába syn bývalého domáceho s manželkou, dlhšie sme s ním zostali spomínať,“* hovorí o svojich pocitoch pani učiteľka. Navštívili aj staručkú manželku svojho poručníka, otcovho priateľa. Malú Betku v nej spoznala ihneď aj po sedemdesiatich rokoch...

Aj také bývajú návraty. Príjemné, prekvapivé, nostalgické, no aj povzbudivé. A vôbec nezáleží na tom, či si človek minulosť sprítomňuje aj fyzicky alebo sa do nej vracia len vo svojich spomienkach. Hovorí sa, že po diamantovej svadbe nasleduje svadba železná. Manželom Zavasilovým ku krásnemu jubileu diamantovej svadby želáme, aby ich do nej sprevádzalo Božie požehnanie, železné zdravie a radosť z ich spoločnej vzájomnosti.

Juraj Hladký, foto: archív

0 DVOCH NOVÝCH LEOPOLDOVSKÝCH PUBLIKÁCIÁCH

V tomto roku si pripomínajú významné jubileá dve mestské organizácie – mestský telovýchovný klub a dobrovoľný hasičský zbor. Obidve jubileá našli svoju podobu aj vo vdaní príležitostných publikácií, mapujúcich najdôležitejšie medzníky obidvoch spolkov. Príležitostné publikácie vydané najmä pre potreby týchto organizácií si záujemcovia môžu kúpiť na mestskom úrade alebo v niektorých tradičných predajniach mestského časopisu.

Sto rokov futbalu v našom meste mapuje publikácia **Storočnica leopoldovského futbalu (1912 – 2012)**. Zostavovateľ publiká-

cie Juraj Hladký aj jej lektor Róland Osvald starší sa zhodujú v tom, že leopoldovský futbal si zaslúži ucelenejšiu a dôkladnejšiu rozpracovanú publikáciu. *„Zámery tejto minipublikácie bolo len pristaviť sa pri zásadných medzníkoch leopoldovského futbalu, po desaťročiach zmapovať činnosť klubu, ktorý prešiel mnohými premenami a vystriedali sa v ňom stovky hráčov, a vytvoriť tak základnú mozaiku pestrého života klubu. Istotne v nej chýba veľa mien a určite sa v nej nespomínajú všetky udalosti, ktoré by bolo hodno uviesť – dokonca aj z najnovšieho obdobia. To môže byť úlohou skutoč-*

nej publikácie, ktorá môže vzniknúť až po detailnom štúdiu všetkých dostupných materiálov, treba zaznamenať spomienky starších futbalistov a podobne. Mnoho materiálov je pritom súčasťou rodinných archívov," hovorí zostavovateľ publikácie.

Akousi informačnou základňou pritom boli mestská kronika, rukopisná publikácia Ladislava Staneka o začiatkoch leopoldovského futbalu v 20. a 30. rokoch minulého storočia, osobné archívne dokumenty, články, zápisy a fotografie dlhoročných funkcionárov klubu Mariána Klča, Miloslava Škrabáka a Rólanda Osvalda staršieho, ale takisto desiatky čísel Športového spravodajcu, ktorý si vydávala MTK od roku 1979. Aktuálne dianie mapuje internetová stránka klubu a najaktuálnejšie informácie o klube a takisto najnovšie fotografie do publikácie poskytol správca stránky MTK Filip Zlámala.

Troška rozpačito musíme hodnotiť aj prvé zmienky o leopoldovskom futbale, aj keď sa tradične spájajú s rokom 1912. Potvrďovať to podľa niektorých prameňov môže článok uverejnený v Hlase Galanty, v ktorom si istý sereďský rodák spomínal na zápas, ktorý v roku 1912 odohrali v Mestečku na hody. Leopoldovský rodák Ladislav Stanek zasa v publikácii Začiatky leopoldovského futbalu uvádza, že futbal už v roku 1916 hrali podaktorí mládenci z miestneho divadelného krúžku. V galantskom týždenníku z roku 1914 sa zasa spomína, že mužstvo leopoldovských železničiarov odohralo zápas na sereďských hodoch. Úplne evidentný dôkaz o futbalevej hre v Leopoldove je z mestskej kroniky: „Prvý futbal začali hrať žiaci, ktorí chodili do meštianky okolo roku 1916, a mládenci z trestnice. Títo boli združení v klube VASAS. Druhý klub sa utvoril pri Vzdelávajúcom spolku SLOVENA – a ten neskôr niesol názov ŠK, MTK.“

Medzi zachovanými archívnymi dokumentmi je mnoho zaujímavých a jedinečných dokumentov, ktoré sa do brožúry nedali zaradiť. Sú medzi nimi napríklad klubové preukazy hráčov z 30. rokoch minulého storočia, z toho istého obdobia sa zachovali ruko-

pisné záznamy o jednotlivých zápasoch, hráčoch, o spôsobe ich hry, o chybách hráčov a podobne. Slúžili pravdepodobne ako podklady pre tvorbu časopisu Hlasy Unionu. Niektoré čísla tohto na stroji písaného bulletinu s kolorovanou hlavičkou, ktorý si vydávali leopoldovskí futbalisti na začiatku 30. rokov, sa takisto zachovali. Zachovala sa aj časť korešpondencie medzi klubom a rozhodcami z medzivojnového obdobia, ktorá okrem iného dosvedčuje, že klub používal aj vlastnú pečiatku a svoj vlastný predtlačný korešpondenčný lístok. Tieto a ďalšie materiály s veľkou výpovednou hodnotou isto nájdu uplatnenie v hodnotiacej publikácii, keď sa zanietať priaznivci leopoldovského futbalu podujmú spracovať svoje vlastné dejiny na väčšej ploche. Druhá, o čosi rozsiahlejšia brožúra s názvom **Bohu na chválu, bližnemu na úžitok** s podtitulom **Dobrovoľný hasičský zbor v Leopoldove 1882 – 2012** je zasvätená 130. výročiu Dobrovoľného hasičského zboru v Leopoldove. Vznikla opäť na základe dôslednej excerpcie kroniky mesta, mestského

časopisu a podľa pedantných poznámok aj spomienok predsedu DHZ Františka Chovana staršieho, ktorý ju aj lektoroval. V tomto prípade ide o relatívne kompaktnú publikáciu o DHZ, keďže nie sú známe ďalšie pramene – ibaže by sa našla napríklad stratená kronika mesta z medzivojnového obdobia, resp. z obdobia vojnového slovenského štátu, ktorá by istotne obohatila staršie obdobie o cenné a dnes už neprístupné informácie.

Názov publikácie motivoval nápis na zástave leopoldovského DHZ, ktorá patrí azda medzi najzachovalejšie v celom regióne. Hasiči ju dostali 9. septembra 1951, aj keď sama je o rok staršia. Leopoldovský hasičský zbor si pripomína svoje 130. výročie spolu s inými v okolí – s piešťanským, drahovským a bučianskym. Fotografický materiál prevažne pochádza z archívu F. Chovana a archívu DHZ – autormi sú Martin Vnučko, Tatiana Horniaková, Marek Málik a ďalší (niektoré môžete nájsť aj na stránke DHZ: www.dhzleopoldov.site90.net). Azda najväčnejšou fotografiou je záber dychovej

hudby leopoldovských hasičov z roku 1934 z víťania rumunského kráľa Karola II., ktorú viedol veliteľ hasičov Alexander Kleiman a ktorú pozvali špeciálne na túto udalosť do Bratislavy. Originál fotografie sa pravdepodobne podnes nezachoval.

Čitatelia sa v publikácii dozvedia o príčinách požiarov v starom Mestečku, o materiálnych podmienkach najstarších leopoldovských hasičov, o činnosti činorodého klubu v prvom aj druhom povojnovom období. Ostatné desaťročie mapuje vo forme spravodajských notíciek, ktoré informujú aj o absolvovaných hasičských súťažiach a práci s mladou generáciou, na ktorej si dávajú leopoldovskí hasiči veľmi záležať. Niektoré kapitoly sú tematické – nájdete v nich medailóniky súčasných význačných členov DHZ, informácie o úspechoch organizácie, kapitolku o hasičskej technike DHZ a pod.

Zaujímavosťou napríklad je to, že zo staršieho obdobia sa v súčasnej výzbroji zbrojnice zachovali nadstavovacie rebríky a trhacie háky, ktoré sa používali na zhadzovanie horiacich slamených stiech, ale vzácnosťou je aj historický exemplár striekačky PS 16 z roku 1950. Touto striekačkou na začiatku 50. rokov minulého storočia leopoldovskí hasiči uhasili požiar šopy pri železniarskom domčeku v Rišňovciach počas cesty z krajšej hasičskej súťaže v Nitre. V 80. rokoch sa usiloval striekačku získať T. Horváth z okresného výboru DPO medzi exponáty hasičského múzea, domácim hasičom sa však podarilo stroj ponechať v Leopoldove – ukryli ho v šope starej hasičskej rodiny Ladislava Kleimana a po výmene karburátora ju hasiči znovu spojzdnia.

Obidve minipublikácie, ktoré vydalo mesto na prelome júla a augusta tohto roka, vznikli ako jubilejné tematické brožúry a usilujú sa poskytnúť výstižný obraz o oboch organizáciách. Aj keď v prípade štruktúrovaného a z personálneho hľadiska dynamického MTK, ako sa už spomenulo, si na detailnejšiu publikáciu ešte budeme musieť počkať.

(er)

Leopoldovčania

Leopoldovčanom...

Mágiu hudby nachádza vo vzťahu s poslucháčom

Jednou z mladých Leopoldovčaniek, o ktorej určite budeme ešte počuť, je klaviristka Lenka Slováková. Narodila sa v Trnave, s rodičmi žila prvý rok v Hlohovci a odvtedy je Leopoldovčankou. Od detstva mala rada hudbu, dnes je uznávanou klaviristkou, pracuje ako pedagogička v Základnej umeleckej škole v Hlohovci a zároveň študuje na dvoch vysokých školách – 4. ročník na Hudobnej a tanečnej fakulte Vysokej školy múzických umení v Bratislave u prof. Daniela Buranovského a rovnako 4. ročník práva na Fakulte práva Janka Jesenského na Vysokej škole v Sládkovičove. Z jej najvýznamnejších klavírných ocenení spomeňme 1. miesto na celoslovenskej klavírnej súťaži Dezidera Kardoša a účasť na medzinárodnej klavírnej súťaži na Ibize. My sme ju za-

stihli na začiatku leta krátko pred jej koncertom v hlohovskom Empírovom divadle.

*** Ako ste sa dostali ku klavíru? Boli ste hudobná rodina a teda klavír ste mali vždy nablízku?**

- Klavír som zdedila po mojom staršom bratovi a v hre na klavíri som pokračovala po mojom staršom bratovi. Venujem sa jej od štyroch rokov. Z mojich rodičov ani z rodiny nikto nebol hudobník a hoci na svojho dedka si nepamätám, z rozprávania som sa dozvedela, že bol výborný spevák, akordeonista, huslista a veľmi muzikálny človek. Základnú umeleckú školu som skončila v Hlohovci a potom som pokračovala na Súkromnom konzervatóriu Dezidera Kardoša v Topoľčanoch. Od šiestich do osemnástich rokov som vyrastala u pedagogičky Gabriely Drgoňovej, a tá ma navigovala. Dnes je moja kolegyňa na ZUŠ v Hlohovci. Umelecké štúdium je dobré tým, že čas štúdia je flexibilný, môžeme si viac organizovať čas a prispôbovať rozvrh. Dôležité je čo najviac sedieť za klavírom. Teraz na vysokej škole si plním svoj detský sen a som naozaj šťastná.

*** Čím je pre vás zaujímavý klavír ako hudobný nástroj?**

- Je to únik z bežného sveta, z reality, do niečoho nádherného. Tejto kráse rozumejú hudobníci alebo tí, čo majú radi takúto hudbu. Zatiaľ som nemala príležitosť hrať na viacerých hudobných nástrojoch, chcem sa sústrediť predovšetkým na klavír.

*** Aký je váš obľúbený repertoár?**

- Inklinujem k staršej hudbe – J. S. Bach, F. Liszt, L. v. Beethoven. Nebránim sa ani hudbe 20. a 21. storočia, dá sa s ňou rást. Mám rada Hanuša Domanského, Jána Cikkera, Claudea Debussyho, Bohuslava Martinu a mnohých ďalších. Napríklad od Hanuša

Domanského som hrala Bagately a je fantastická skúsenosť tá interpretačná sloboda, individualita v kompozícii aj samotnom prevedení. Bolo to niečo výnimočné.

*** Popri hudbe však študujete právo. Je to trochu nezvyčajná kombinácia.**

- To bola moja ambícia – ísť do niečoho, čo je diametrálne odlišné od hudby. Trošku mi na konzervatóriu chýbalo širšie nehudobné vzdelanie. Preto som zvolila právnickú fakultu. Priznám sa, že sú to z hľadiska budúcnosti aj moje zadné dvierka. Právo študujem externe, ale aj tak je to náročné, pretože požiadavky na štúdium sú rovnako náročné aj pre externých študentov. Ale zvládam to – jednoducho to tak plynie.

*** Spomenuli sme dve ocenenia. Nie sú, samozrejme, jediné.**

- Od štúdií na základnej umeleckej škole som sa zúčastňovala na viacerých súťažiach, celoslovenských i medzinárodných, v sólovej i štvorročnej hre na klavíri. Okrem spomínaných a pre mňa najvýznamnejších ocenení to bolo napríklad 3. miesto na celoslovenskej súťaži Dezidera Kardoša, 4. miesto na celoslovenskej súťaži Mikuláša Schneidra Trnavského v štvorročnej hre na klavíri, účasť na medzinárodných majstrovských interpretačných kurzoch v Brne, Týne nad Vltavou, v Bratislave. Tam som pracovala pod vedením viacerých významných a svetovo uznávaných klaviristov, pritom účasť na týchto kurzoch bola spojená s koncertnou činnosťou. Za veľmi vzácnu považujem dnes už osemročnú spoluprácu s občianskym združením Ex Libris Ad Personam Hlohovec, a to najmä s Helenou Pekarovičovou. Pod záštitou tohto združenia organizujem koncerty, na ktorých vystupujem sólovo, ale i spoločne s mojimi hosťami, keď je klavírna interpretácia obohatená o spev, husle či literárny prejav. Jedným z mojich ďalších hudobných snov je tešiť sa z hudby a rozdávať radosť a emócie na koncertoch tak, ako to býva každoročne na koncertoch v Hlohovci. Po ukončení štúdií to bude náročnejšie. Preto pevne verím, že hudba a zážitok z koncertovania v mojom živote pretrvávajú čo najdlhšie.

*** Dajú sa nájsť nejaké spojivká medzi právom a hudbou? Niektorí právnici boli aj hudobní skladatelia, povedzme Ján Siváček či Dušan Pálka.**

- (smiech) Niekedy v 17. a 18. storočí bola bežná prax, že ľudia študovali popri práve aj všeobecné humanitné odbory spolu s hudbou. Nehľadala by som za tým nejaké hlbšie prepojenie. Ale veľmi mám rada českého pesničkára Iva Jahelku, ktorý je tiež právnik. Takže uňho vidím, že to ide prepojiť. On napríklad spája kauzy z občianskeho práva zo súdu do svojich piesní, napríklad rozvody, takže je to veľmi vtipné (známe je napr. Jahelkovo Poučení pro osoby vstupující do jednacích síní – pozn. aut.). Ale dnes sa veľa hovorí o autorskom práve a práve to je aj téma mojej diplomovej práce. Takže verím, že z toho budem čerpať aj v hudbe. Neraz sa totiž stáva, že skladatelia si spoznávajú svoje skladby pod inými menami a autorstvom. Je to však ťažký oriešok a veľmi ťažko dokázateľné z hľadiska medzinárodného práva. Možno práve v tomto prerazím. Budem sa tešiť, ak to vyjde.

*** Zastihli sme vás pred koncertom, čiže vás môžu pravidelne počuť a vidieť aj milovníci klasickej hudby aj na koncertných pódiiach?**

- V Hlohovci a v Bratislave mám pravidelne raz za rok svoje koncerty, vždy je to po absolvovaní všetkých povinností. Ako vznikla hlohovská spolupráca, som už spomínala, ešte možno spomenúť, že pred rokom pri výročí F. Liszta som spolupracovala na projekte Mágia hudby. V minulosti tieto koncerty boli v refektári Vlastivedného múzea, dnes je to v Empírovom divadle. Obidva priestory sú krásne a akusticky kvalitné, no všetko má svoje výhody a nevýhody. Viac mi vyhovuje priestor v refektári, pretože tam je bližší kontakt s divákom. Nevýhodou je, že tamojší nástroj je v trošku v horšom sta-

ve. V Empírovom divadle je výborná akustika a klavír, no som na pódiu a nemám taký kontakt s publikom. Mnohí sa ma pýtajú, či mi neprekáža, že mi, ako sa hovorí, poslucháči a diváci dýchajú na chrbát, no vnímam to na začiatku koncertu len prvú minútku. Potom sa celkom odosobním, vnímam hudbu a teším sa z kontaktu, ktorý mi poskytujú poslucháči. Mágiu hudby nachádzam vo vzťahu s poslucháčom.

*** Koncert bol aj príležitosťou na nahranie CD nosiča. Je to teda vaša prvá oficiálna nahrávka?**

- Platňa, ktorá vznikla v Empírovom divadle, je vyrobená pre vlastnú potrebu a najmä pre radosť. Nie je určená ani na predaj, ani na ďalšiu distribúciu. Ďakujem predovšetkým skvelému zvukovému majstrovi Viliamovi Chovancovi, ktorý mal celú nahrávku pod palcom. Nahrávku som mala k dispozícii ešte v deň koncertu. Keď som ju dostala do rúk, po jej vypočutí som mala možnosť využiť isté korekcie, čo som však odmietla. Chcela som, aby bol koncert zachytený autenticky tak, ako skladby naozaj odzneli. Veľmi sa teším, že je z neho cítiť atmosféra sály, publika a celého, pre mňa čarovného okamihu. CD-platňu s radosťou dám a dávam každému, kto má o ňu úprimný záujem. Na koncerte odzneli diela: Johann Sebastian Bach – Fantázia c mol, BWV 906; Ludwig van Beethoven – Sonáta Quasi una fantasia op.27 4.2 cis mol, Sonáta mesačného svitu; Franz Liszt – Parafráza na Sarabandu a Chaconnu z Händlovej opery Almira; Bohuslav Martinů – Etudy a polky, 2. zošit (výber); Ján Cikker – Sonatina pre klavír, op.12.

*** Koncertovali ste aj v Leopoldove?**

- Na prezentáciu takéhoto typu hudby treba špeciálny priestor s dobrou akustikou. Aj preto je koncert vždy v Hlohovci. Dúfam, že v budúcnosti bude priestor aj pre takýto projekt v Leopoldove, alebo ten správny priestor jednoducho nájdeme.

Zhováral sa Martin Jurčo.

Foto: autor, archív L. Slovákovej

TRAGICKÁ NEHODA V MEROCO ZNEPOKOJILA OBYVATEĽOV

V stredu 22. augusta zaznela v objekte závodu Slovenské liehovary a likérky, resp. v prevádzke spoločnosti Meroco, explózia. Podľa svedkov už krátko po nej stúpala z miesta výbuchu dym, ktorý bolo vidieť z niekoľkokilometrovej vzdialenosti. Krátko po udalosti začali na mestský úrad telefonovať desiatky obyvateľov s obavou, či nedošlo k udalosti, ktorá by mohla byť nebezpečná pre zdravie alebo život ľudí. Ani samospráva však o výbuchu nemala žiadne informácie, resp. ani primátor mesta nevedel, že v objekte došlo k takejto udalosti...

Keď sa informácií začali domáhať obyvatelia, ktorí zaregistrovali výbuch, primátor mesta sa spojil s generálnym riaditeľom spoločnosti Meroco, a ten ho informoval o tom, že v objekte skutočne došlo k výbuchu, no pre obyvateľov nehrozí žiadne nebezpečenstvo. „Hneď po telefonickom preverení situácie primátorom mesta sme odvyšielali reláciu v mestskom rozhlase, aby sme občanov čo najskôr informovali a upokojili ich, že žiadne riziko v súvislosti s ochranou života alebo zdravia nehrozí,“ hovorí referentka životného prostredia mestského úradu Ing. Silvia Grossová. Prečo však nikto zo spoločnosti po výbuchu neinformoval mesto? Pravdepodobne preto, že tragickú udalosť spoločnosť pokladala za relatívne „obyčajnú“ haváriu bez možnosti negatívneho vplyvu na bezpečnosť a zdravie občanov, a teda v istom zmysle za internú vec. Partnerskejší a dôveryhodnejší prístup by bol ten, že firma mohla s dobrým úmyslom ako prvá informovať mesto s požiadavkou, aby uistilo obyvateľov, že po udalosti, ktorá sa v spoločnosti stala, nehrozí občanom žiadne nebezpečenstvo. Istotne by to bola lepšia stratégia aj z hľadiska ďalších vzťahov v prípade podobných udalostí, keď skutočne môže hroziť environmentálne nebezpečenstvo pre zamestnancov alebo obyvateľov mesta či regiónu.

Vedúci operatívneho a technického oddelenia

nia Krajského riaditeľstva Hasičského a záchranného zboru v Trnave mjr. Marián Bugár po vyslaní jednotiek do objektu fabriky a po zásahu uviedol: „V čase prízjazdu na miesto udalosti bolo zistené, že došlo k výbuchu v suterénnych priestoroch, kde sa nachádzali nádrže vtedy ešte s neznámou látkou. Pri objekte stál jeden ťažko zranený zamestnanec a vnútri bol nájdený jeden usmrtený. Výbuch vznikol počas zväčšačských prác na jednej z nádrží.“ Výbuch v sklade vedľajších produktov neprežil 40-ročný zamestnanec externej firmy. Druhého 37-ročného zamestnanca dodávateľskej firmy s vážnymi popáleninami asi na 20 percentách tela (najmä na krku, rukách a na tvári) záchranári helikoptérou transportovali na Klinikum popálenín a rekonštrukčnej chirurgie v bratislavskom Ružinove. Spoločnosť vyslovila pozostalým po obeti tragédie hlbokú sústrasť. Zamestnanci neboli Leopoldovčania.

Po výbuchu, ktorého príčinu už skúmajú experti, začal priestor skladu horieť, no pri explózii v uzatvorenom priestore došlo aj k poškodeniu vodovodného potrubia a z neho unikajúca voda požiar v podstate uhasila. Na mieste zasahovali hasiči z Hlohovca, Trnavy a Galanty, príslušníci policajného a záchranného zboru a privolaný bol aj expert z Kriminalisticko-expertízneho ústavu Policajného zboru SR. V nádržiach sa nachádzali neškodné masťné kyseliny. Počas zásahu aj po ňom hasiči merali koncentráciu nebezpečných látok v ovzduší a v pôde a vyšetrovatelia vylúčili možnosť úniku nebezpečných látok.

Juraj Hladký, foto: HaZZ

PRI LEOPOLDOVE NAVR- HUJÚ ZRIADIŤ DOPLNKOVÝ ZDROJ TEPLA

Primátor ani zastupiteľstvo sa s rozhodnutím neponáhľajú

O myšlienke vybudovať kogeneračnú elektrárňu na dodávku tepla prišli ešte na aprílové rokovanie mestského zastupiteľstva informovať predstavitelia bratislavskej spoločnosti RS ENERGY. Spoločnosť má záujem vybudovať elektrárňu pri diaľničnom privádzači smerom na Žilinu (kúsok od bývalého „sila“).

Záložný a doplnkový zdroj tepla pre mestá Hlohovec a Leopoldov s dodávkou tepla by mal podľa predkladateľov zabezpečiť bezproblémový prívod tepla v prípade odstavenia blokov V2 v Jaslovských Bohuniciach, prípadne v období porúch alebo nižších dodávok tepla z elektrárne V2. Predkladateľ svoj záujem postaviť kogeneračnú elektrárňu vysvetľuje predovšetkým tým, že Leopoldov ani Hlohovec nemajú v súčasnosti primerane dimenzovaný záložný zdroj tepla.

Spoločnosť, ktorá projekt predkladá, zároveň očakávala, že s mestom podpíše Memorandum o spoločnom zámere. Počas prezentácie projektu aj z neskorších reakcií predstaviteľov samosprávy sa však dalo vytušiť, že poslanci aj primátor majú z projektu aj samotnej prezentácie skôr zmiešané pocity. S autormi prezentácie sa dohodli na navštívení podobného už fungujúceho zariadenia tejto spoločnosti a pokúšajú sa získať referencie z iných miest. Odvtedy však s uchádzačmi mesto nerokovalo, aj keď podľa našich informácií hlohovské mestské zastupiteľstvo je projektu naklonené.

Léopoldovská samospráva v súvislosti s výstavbou kogeneračnej elektrárne sa obáva najmä environmentálneho a ekologického dosahu projektu na životné prostredie v meste, čo sa Hlohovca netýka, keďže elektrárňu by mala byť vybudovaná v priemyselnej zóne pri Leopoldove. Projekt pritom predpokladá, že oproti ostatným možným odberate-

lom tepla z nového zdroja by samo mesto Leopoldov odoberalo len jednu štyridsaťpäťtinu celkovej produkcie elektrárne (napr. len porovnanie: mesto Leopoldov: 2000 MWh, bytové hospodárstvo Hlohovec: 50 000 MWh, Zentiva: 27 000 MWh a pod.).

Elektrárňu má pracovať na báze plynových spaľovacích motorov. V prvej fáze výstavby projekt ráta s činnosťou dvoch plynových motorov s výkonom 9,87 MW a s možnosťou aktuálneho rozšírenia o dva ďalšie motory. Motory pracujú s výrazne vyššou účinnosťou ako spaľovacie turbíny, keďže spotrebujú o 30 percent menej paliva ako turbíny. Z hľadiska hlučnosti je zariadenie vybavené tlmičmi hluku, podľa predkladateľov spĺňa všetky požiadavky hygienických predpisov a v prípade realizácie by investor nechal vypracovať hlukovú štúdiu. Pre zamedzenie šírenia otrasov je zariadenie uložené na pružinách a betónovom základe, izolovanom od okolia.

(jh)

KNIŽNICU VYUŽÍVAJÚ AJ „CEZPOŇNÍ“ ČITATELIA

Aj keď čitatelia v sídlach podobných Leopoldovu siahajú po knihách najmä v zimnom období, keď ustanú práce v záhradách a počasie minimalizuje aj iné aktivity vonku či v prírode, predsa len najmä starší obyvatelia a menej aj deti intenzívne využívajú služby knižnice aj počas horúceho leta. Niektorí si prídu požičať časopisy – mesto pre knižnicu predpláca dodávanie týždenníka Trnavské noviny, časopisov Slovenka, Život, Plus 7 dní, Epoque, PC revue, Urob si sám, Záhradkár, Pekné bývanie a Trend, iní si prídu prečítať správy na internete alebo využiť ďalšie služby mestskej knižnice.

Spomedzi 417 čitateľov knižnice si mnohí prichádzajú požičať beletriu najmä pred odchodom na dovolenku. Fondy knižnice sú nachystané aj na tých náročnejších čitateľov – knihovníčka Nela Danihelová každoročne z grantových aj mestských zdrojov priebežne dopĺňa sortiment o aktuálne knihy a novinky, o ktoré je na knižnom trhu záujem.

„Pri výbere kníh sa pokúšame nezabudnúť na žiadnu oblasť a na žiadneho čitateľa.

Nemôže chýbať beletria určená pre ženy, pretože práve ženy najčastejšie používajú knižnicu a rady čítajú knihy z prostredia a o témach, ktoré sú im dôverne blízke. Samozrejme, nezabúdame ani na mužov či na deti a mládež. V súčasnosti máme zapísaných 122 čitateľov do 15 rokov. Škola si vybudovala pre deti krásnu novú knižnicu priamo v škole. Vidíme to aj na návštevnosti mestskej knižnice, no aj tak dokážeme naďalej oslovať deti širšou ponukou. S knižnicou základnej školy pritom nie sme v konkurenčnom postavení. Tamojšia knižnica je pre deti bližšia z hľadiska vzdialenosti, mestská zasa z hľadiska repertoára,“ hovorí Nela Danihelová, ktorá v spolupráci s materskou i základnou školou organizuje pre deti zaujímavé podujatia s cieľom vzbudiť záujem mladého čitateľa o knihy a ukázať, že čítanie je veľkým dobrodružstvom – len si treba vedieť nájsť vhodný čas a tú správnu knihu.

Keďže knižnicu často využívajú aj študenti stredných či vysokých škôl, knižný fond sa každoročne obohacuje aj o nové tituly náučnej literatúry z rôznych vedných či záujmových oblastí, nevynímajúc psychológiu, filozofiu, politológiu a podobne. Istotne aj preto Mestskú knižnicu v Leopoldove využívajú aj čitatelia z Dvorníkov, Šulekova či Červeníka.

(jh)

PRIMÁTOR SI VYSKÚŠAL BYŤ UČITEĽOM

Mám právo aj zodpovednosť

Ešte pred koncom starého školského roka sa s takýmto názvom uskutočnilo projektové vyučovanie na Mestskom úrade v Leopoldove. Netradičné vyučovanie v netradičnom prostredí a s netradičným učiteľom – primátorom M. Gavorníkom určite – prispelo k naplneniu cieľa: viesť žiakov k tomu, aby uvažovali o ich vlastnej úrovni rešpektovania a o úlohe Charty základných ľudských práv. A čo na to žiaci z už bývalej triedy IX.A a IX. B? Ponúkame ich krátke názo-

ry a hodnotenia:

* Veľmi ma to zaujalo, pretože som sa dozvedel úplne nové informácie o ľudských právach.

* Veľa mi dali informácie o právach a povinnostiach maloletých a mladistvých osôb.

* Bol som prekvapený, čo všetko spolu súvisí. Som rád, že tu žijem.

* Toto vyučovanie sa mi páčilo, dozvedel som sa, čo sa chystá v najbližšom období v meste, čo je menej dôležité a čo, naopak, viac.

* Páči sa mi, že sa tu dejú mnohé zmeny k lepšiemu.

* Mrzí m, že niektorí občania poškodzujú spoločný majetok.

* Dúfam, že ľudia nebudú poškodzovať mestský park a peniaze by mali ísť aj do kultúry.

* Pán primátor nás uistil, že bude robiť všetko pre to, aby sme sa aj my mladí cítili v Leopoldove príjemne.

* Páčilo sa mi, že sme sa mohli spýtať na všetko, čo nás zaujíma, mohli sme povedať svoj názor i nápady na zlepšenia v meste.

(rr zš)

ŠACHOVÝ VLAK Z PRAHY DO PRAHY CEZ LEOPOLDOV...

Šachová hra má jednu veľkú výhodu, a to, že sa dá hrať takmer všade: v malých miestnostiach, ale aj vo veľkých sálach, na námestiach, na vode v bazéne či vo vlaku počas jazdy. Z Prahy bude vypravený špeciálny vlak 12. októbra o 10. hodine tohto roku, v ktorom budú jeho vopred prihlásení účastníci hrať počas jeho jazdy medzi sebou trinástkolový turnaj v tzv. rapid šachu, pri ktorom je skrátený čas na premýšľanie pre všetkých hráčov.

Zaujímavo je vybratá vlaková cesta cez päť štátov Európy. Z Prahy (Česko) bude vlak pokračovať cez Drážďany (Nemecko), Vratislav (Poľsko), Piešťany (Slovensko), Viedeň (Rakúsko) a naspäť do Prahy sa vráti 16. októbra. Z toho teda vyplýva, že šachisti budú vlakom cestovať z Piešťan do Viedne cez železničnú stanicu v Leopoldove 15. ok-

tóbra. Niekoho možno bude zaujímať, prečo práve na Slovensku vybrali ako zastávku 14. októbra v Piešťanoch. Nie je to len preto, že Piešťany sú kúpeľným mestom, ale v tomto roku si piešťanskí šachisti pripomínajú dve okrúhle výročia uskutočnenia významných medzinárodných šachových turnajov, ktoré sa v *meste barlolamača* hrali pred sto a deväťdesiatimi rokmi, keď sa aj popri Váhu prechádzali najlepší šachisti sveta. Počas zastávok v jednotlivých mestách využijú šachisti voľný čas nielen na regeneráciu svojich duševných i fyzických síl, ale aj na spoznanie pamätihodností jednotlivých miest. Je to tiež jedna z možností, ako popularizovať „kráľovskú hru“ medzi obyvateľmi podľa hesla Medzinárodnej šachovej federácie FIDE: Gens una sumus, čo môžeme voľne preložiť ako: Všetci sme jedna rodina. Záujemcovia sa môžu prihlásiť na e-adrese: annatrachtova@gmail.com, kde získajú aj podrobnejšie informácie.

(GK)

POLICAJNÁ KONTROLA SA ZMENILA NA NAHÁŇAČKU

Príslušníci polície pri bežnom výkone služby 5. júna chceli v Leopoldove skontrolovať neosvetlené vozidlo Škoda Favorit. Vodič odmietol zastaviť a rutinná kontrola sa zmenila na naháňačku po uliciach mesta. Po jeho zastavení pri kontrole dychovou skúškou zistili 27-ročnému vodičovi 2,19 promile alkoholu v krvi. „Dvadsaťsedemročného šoféra vyšetrovateľ obvinil z ohrozenia pod vplyvom návykovej látky, za čo mu hrozí až ročný pobyt za mrežami. Polícia pripomína, že ak je vodič dôvodne podozrivý, že jazdil pod vplyvom alkoholu či inej návykovej látky, prípadne odmietne vyšetrenie na ich zistenie, policajt rozhodne o preskúmaní jeho zdravotnej spôsobilosti vo vzťahu k závislosti od týchto látok, nech by išlo o akúkoľvek množstvo. Na vykonanie preskúmania zdravotnej spôsobilosti policajt určí vodičovi primeranú lehotu, počas ktorej mu zadrží vodičský preukaz. Závislosť posudzuje psychiater. Ak psychiater zistí, že osoba je

závislá, oznámi to polícii. V takom prípade sa vodičovi vodičský preukaz nevracia,“ povedala krajská policajná hovorkyňa Martina Kredatusová a pripomína, že za ohrozenie pod vplyvom návykovej látky hrozí vodičovi až ročné väzenie.

(mj)

PSÍČKARI: ZA CHÝBAJÚCE VRECKO POKUTA

Problém so psími výkalmi na verejných priestranstvách sa mesto usiluje riešiť tým, že zodpovednosť za ich odpratanie už aj formalizovane posúva na človeka, ktorý psa na verejnom priestranstve sprevádza. Do platnosti povinnosť odpratať exkrementy zaviedlo nedávno novelizované VZN o držaní psov na území mesta.

Túto úpravu už sprevádza v niektorých častiach mesta dokonca aj občianska iniciatíva, v rámci ktorej obyvatelia chovateľov či sprievodcov psov upozorňujú na nevyhnutnosť upratať po svojom miláčikovi a zaujímajú sa o to, či počas vychádzky so psom majú ako aktuálne odstrániť výkaly svojho štvornohého spoločníka. Aj keď niektorí poslanci navrhovali zriadiť stacionárne držiaky s vrecúškami, ako je to vo väčších mestách, napokon zastupiteľstvo vyhodnotilo tento návrh ako neaktuálny a povinnosť mať pri sebe vrečko alebo inú pomôcku na odpratanie psích exkrementov ponechalo na tom, kto psa práve sprevádza. „Ak pes znečistí verejné priestranstvo výkalmi, je ten, kto psa vedie, alebo má nad ním dohľad, povinný výkaly bezprostredne odstrániť ich vhođením do kontajnera na psie výkaly alebo do kontajnera (smetnej nádoby) na komunálny odpad,“ uvádza sa vo VZN. Človek, ktorý psa vedie, resp. ktorý má nad ním dohľad, je povinný pri kontrole poverenými osobami preukázať, že má pri sebe vrečko alebo inú pomôcku na likvidáciu výkalov. Bezodkladné neodstránenie exkrementov sa pokladá za priestupok a majiteľovi psa (resp. tomu, kto psa sprevádza), hrozí pokuta vo výške 65 eur.

(jh)

Mestský telovýchovný klub

oslávil storočnicu na trávniku

Tohtoročné oslavy stého výročia futbalovej hry v našom meste sprevádzali viaceré športové podujatia, v rámci ktorých naše jedenástky zohrali zápasy s klubmi, s ktorými v minulosti MTK spolupracovala alebo spolupracuje podnes. Samozrejme, hostili sme aj naše družobné kluby. V piatok 6. júla si počas priateľského stretnutia zabehali na ihrisku MTK Leopoldov bývalí hráči Spartaku Trnava a výber z Leopoldova. Úvodné slovo si pred zápasom vzal Róland Osvald a predstavil zostavy oboch tímov. Predzápas mali hrať žiaci proti Hlohovcu, avšak súper sa nedostavil.

Zo začiatku zápasu sa hostia otúkavali, no po pár nepresných prihrávkach začala ich kombinačná hra naberať na obrátkach. Tempo zápasu nebolo veľké, čo možno pripísať i úmornému teplu, no diváci si zaiste prišli na svoje. Hral sa kombinačný futbal s množstvom šancí a pekných prihrávok. Treba povedať, že Spartakovci prišli iba s jedenástimi hráčmi, a tak nemohli posielat na ihrisko oddychnuté sily, ako to robil každých 10 minút výber Leopoldova. Po prvom polčase viedli hostia gólom Gašparíka. Druhý polčas už bolo vidieť úbytok síl na strane Trnavy, a tak domáci vyrovnali a nakoniec i otočili zápas. Za stavu 3:1 ešte vliat trochu nádeje do trnavských srdcí opäť Gašparík, keď korigoval na 3:2, ale nariadený pokutový kop Trnavčanom pochoval definitívnu nádej na víťazstvo a zápas sa skončil 4:2 v prospech domácich.

Leopoldov hostil medzinárodný turnaj

Ihrisko MTK Leopoldov v sobotu 7. júla privítalo futbalistov zo srbskej Pivnice a maďarského Fertőszentmiklósa, s ktorými už tradične odohráva priateľské turnaje. Turnaj sa hral spôsobom „každý s každým“, čiže na divákov čakali 3 zápasy. Pred ním mal príhovor tajomník klubu MTK Leopoldov Pavel Zlámalá, ktorý privítal mužstvá a odovzdal slovo viceprimátorke mesta Leopoldov Renáte Miklošovej.

Turnaj odštartovali Leopoldovčania, proti ktorým nastúpili futbalisti z Maďarska. Hostia nasadili rýchle tempo, avšak v takom teple im robilo problémy udržať ho. Domáci sa však počas prvých 10 minút prispôbovali, no začali hrať svoj kombinačný futbal a získavali územnú prevahu, z čoho vyšli aj dva góly. Leopoldov potom povolil, čo sa mu vypomstilo, a inkasoval gól. To však hráčov nepoložilo, pridali „poistný“ gól a zápas sa skončil výsledkom 3:1.

Maďarskí futbalisti sa po krátkej prestávke predstavili v zápase proti Srbom. Tí mali mlad-

ších futbalistov a tak s Maďarmi nemohli hrať otvorenú partiu. Tréner však zataktizoval, čo sa mu vyplatilo. Futbalisti z Fertőszentmiklósa mali loptu viac na svojich kopačkách, boli aktívnejší a väčšinou sa hralo v dostatočnej vzdialenosti od ich brány, no zabezpečená obrana, disciplinovaná hra v strede poľa a rýchle protiútoky priniesli Srbom svoje ovocie. Z jedného protiútku sa im podarilo vsietiť gól, ktorý sa ukázal ako víťazný. Zápas sa skončil 1:0 v prospech Srbov.

Posledný zápas mal zvláštny nádych, pretože sa hralo o prvenstvo. Tréner Leopoldov poslal do poľa omladený výber. Chlapci ešte neboli zohraní, a tak sa Srbi ujali vedenia. Leopoldov mal šance na gól, avšak nedarilo sa v koncovke. Prvý polčas sa teda skončil výsledkom 0:1 v neprospech domáceho celku. Tí však do druhého polčasu poslali do poľa nové sily a podarilo sa im vyrovnať a neskôr i zvrátiť nepriaznivý stav. Tento efektívny strelecký výkon druhého polčasu im zabezpečil obhajobu minuloročného prvenstva.

Po skončení zápasov primátor mesta Leopoldov JUDr. Milan Gavorník odovzdal účastníkom poháre, ocenenia za najlepšie individuálne výkony a poďakoval za účasť na tomto turnaji. Hráči si podali ruky a odišli občerstviť sa pripraveným gulášom.

Štatistiky turnaja:

Hrací čas: 2x30 min.

MTK Leopoldov - Fertőszentmiklós SE 3:1 (góly: Beko 2, Polaček - Árky Kristóf)

Slavija Pivnice - Fertőszentmiklós SE 1:0 (góly: Miksad)

MTK Leopoldov - Slavija Pivnice 3:2 (góly: Polaček 2, Pobjecký - Dinga, Miksad)

Tabuľka:	Z	V	R	P	B	Skóre
1. MTK Leopoldov	2	2	0	0	6	6:3
2. Slavija Pivnice	2	1	0	1	3	3:3
3. Fertőszentmiklós SE	2	0	0	2	0	1:4

Strelci:

Martin Polaček - MTK Leopoldov – 3; Jozef Beko - MTK Leopoldov – 2; Robert Miksad - Slavija Pivnice – 2; Dominik Dinga - Slavija

Pivnice – 1; Pobjecký Juraj - MTK Leopoldov – 1; Árky Kristóf - Fertőszentmiklós SE - 1

Ocenenia:

Najlepší hráč: Dominik Dinga (Slavija Pivnice)

Najlepší strelec: Martin Polaček (MTK Leopoldov)

Najlepší brankár: Kovacsics Tibor (Fertőszentmiklós SE)

Také i také hodové zápasy a ocenení funkcionári

Už tradične v piatok pred hodovou zábavou (27. júla) hrali na leopoldovskom ihrisku priateľské stretnutie starí páni proti Červeníku. Zápas sa skončil výsledkom 0:0 a obidve mužstvá mohli v pokoji odísť hodovať.

O deň neskôr, v sobotu, Leopoldov privítal hostí z Veľkých Kostolian. Na domácich dorastencoch bola badať únava z predošlej noci, a tak nemohli podať tradičný výkon, na ktorý sú diváci zvyknutí z ligových zápasov. Piatkové hodovanie sa im nakoniec vypomstilo a nedokázali so súperom z vyššej ligy držať tempo. Množstvo nepresných prihrávok a pomalý beh nahrával hostom do karát a tí nepustili našich futbalistov z vlastnej polovice. Ojedinelé protiútoky Leopoldova skončili väčšinou mimo súperovej brány. Po prvých 20 minútach už nebolo počuť ani domáceho trénera a hŕstka divákov videla prehru Leopoldova 0:7.

Krátko po skončení kultúrneho popoludnia na námestí v hodovú nedeľu 29. júla si klub MTK Leopoldov na hlavnom ihrisku uctil ľudí, ktorí prispeli k jeho rozvoju a reprezentácii. Medzi ocenenými boli Marián Tittel, PhDr. Róland Osvald, Milan Tittel, Bohuslav Piovarčí, Stanislav Piovarčí, Timotej Baláž, František Krajčovič, Anton Gergič, Jana Vojteková – reprezentantka Slovenska v ženskom futbale, Milan Pavliček, Vladimír Pirchan, Ivan Hegedüs, Milan Brodek a Dominik Antal. Za sponzorov si ocenenie prevzali Ing. Marián Ajpek a František Lukáčik.

Na slávnostné odovzdávanie cien sa dostavili všetci okrem Jany Vojtekovej, ktorá mala pracovné povinnosti. Mikrofón vzal do rúk Juraj Hladký, ktorý predstavil zúčastnených a požiadal primátora mesta Leopoldov, aby im odovzdal ocenenia. Páni sa potom odobrali do spoločenskej miestnosti, kde ich už čakalo občerstvenie a možnosť podeliť sa o spomienky na futbalovú činnosť aj o víziu jeho ďalšieho rozvoja.

Hneď po skončení oceňovania vybehli na ihrisko futbalisti Leopoldova a Červeníka.

Leopoldovčania sa už s novým trénerom a omladeným kádrom rýchlo adaptovali a dokázali Červeníku, kto je tu doma. Spočiatku sa obe mužstvá ťukávali, ale Leopoldov sa dostal do vyšších obrátok a zatlačil hostí. Gólovo bohatý a divácky príťažlivý futbal si prišlo pozrieť asi 140 divákov, ktorí určite nebanovali. Leopoldov sa rozstrieľal a „naložil“ Červeníčanom sedem gólov. Tí sa zmožili odpovedať iba dva razy, a tak naši futbalisti mohli s pokojom osláviť pohodlné víťazstvo 7:2.

Text: Filip Zlámala, foto: fz, juh

Z hodového Memoriálu Antona Kaisera

Fanúšikovia tenisu si nemohli nechať ujsť vyvrcholenie sezóny na leopoldovskej antuke. Tým najlepším na záver bol tradičný hodový turnaj s podtitulom Memoriál Antona Kaisera. Pre hráčov, ale aj pre divákov mimoriadne obľúbené podujatie každý rok ponúka nielen kvalitné zápasy, ale aj príležitosť opäť sa stretnúť v priateľskej atmosfére.

Na domácich ihriskách sa stretlo takmer 40 hráčov z Leopoldova, ale aj z okolitých miest, najmä z Hlohovca. Súťažilo sa v dvojhre aj vo štvorhre. Zápasy skúsených hráčov a starých kamarátov, ale aj stretnutia staršej a novej tenisovej generácie priniesli nielen zaručenú a tradičnú hernú kvalitu, ale aj zábavu a prekvapujúce výsledky. Jeden z hlavných organizátorov turnaja a zároveň predsa klubu Richard Brešťanský ocenil najmä dobrú náladu a atmosféru turnaja: „Myslím si, že všetci tenisti z okolia sa na turnaj každý rok veľmi tešia. Nejde len o možnosť zahrať si, ale aj o návrat k starým dobrým časom. Staršia generácia si užíva spomínanie na tenisové zážitky z mladosti. Zároveň tak budujeme vzťahy a spoluprácu aj s okolitými klubmi, vzájomne si pomáhame. Čo je však ešte dôležitejšie, nové zážitky nadobúdajú aj naši mladí tenisti, ktorí si turnaj už tiež obľúbili. A to je dôležité – aby starší odovzdali skúsenosti mladým a aby mal kto pokračovať v tenisovej tradícii Leopoldova, a to nielen pre výsledky, ale najmä pre radosť zo športu.“

Po dlhej odmlke sa tento rok opäť dostali k slovu aj leopoldovskí hráči, ktorí sa v dvojhre aj v štvorhre prebojovali medzi najlepších. Súboj o víťazstvo tesne pred finále dvojhry prehrali Ivan Demeš a Jaroslav Krajčovič z Hlohovca, ktorí skončili na treťom mieste. Vo finále sa viac darilo Jánovi Branišovi, ktorý vo výbornom zápase zvíťazil nad Matúšom Brezovským z Hlohovca. V štvorhre sa domácim konečne ušlo tretie miesto. Získali ho Richard Brešťanský a Ľuboš Pekarovič. Spolu s nimi skončila na treťom mieste dvojica Knotek, Pallay. Vo finále štvorhry zvíťazil Matúš Brezovský a Ivan Demeš, druhí skončili Braniša, Löffler.

(morma)

Ad: Šach v Leopoldove

Šachové okienko ma nesmierne potešilo, pretože znamenalo pre mňa a môjho brata výzvu oprášiť si staré vedomosti zo základov šachovej hry. Museli sme si zopakovať základné ťahy, pravidlá a pod. K tejto hre som sa dostala prostredníctvom brata, ktorý v škole navštevoval šachový krúžok a súťaže. Aby nezapadla doma šachovnica prachom, naučil ma pravidlá kráľovskej hry a spoločne sme doma na šachovnici medzi sebou súperili. Pretože sme šach nehrali už niekoľko rokov, riešenie trojťažky nám trvalo niekoľko dní. Už sme to aj vzdávali, ale nakoniec úspešne dobojovali do konca. Aj naďalej budeme riešiť ďalšie skladby zo šachovej rubriky a už sa na ne tešíme. Šach považujem nielen za šport, ale najmä umenie. Je to zložitá hra, ale zároveň aj výnimočná, pretože každá partia je iná, a tak sa človek pri hre nenudí.

Renáta Vančová, Leopoldov

Šachové okienko

Na diagrame je druh šachovej skladby, ktorá sa volá šachová štúdia a je najbližšia z hľadiska obsahu praktickému šachu, lebo pripomína záverečnú časť šachovej partie - koncovku. Výzva pod diagramom znamená, že biely vyhrá po akejkoľvek obrane čierneho, ktorý je na ťahu. Napr. po ťahu čierneho 1. - Dd5 vyhrá biely: 2.Dxf8+ Kxf8 3.Vc8+ Dd8 4.Vxd8 mat. Ale ako vyhrá biely, ak čierny ťahá pešiacom 1. - d2 s hrozbou jeho premeny na dámu? Je to prvý originálny príspevok do našej šachovej rubriky. To znamená, že šachová skladba nebola doteraz nikde publikovaná.

Riešenie pošlite na e-adresu: casopis@leopoldov.sk alebo priamo na MsÚ v Leopoldove do 5.10.2012. Jeden vyžrebovaný riešiteľ bude finančne odmenený.

Skladba č. 4
Gorazd Kollárik
Originál

Biely vyhrá, čierny ťahá (7 - 7)

Riešenie skladby č. 3 (Pongrácz): 1.Db8! tempo (čierny je v nevýhode ťahu), 1. - Jb6 ľubovoľne, Jd5 ľub., Vc7 ľub., Sh4 ľub. 2.Db1, Vf4, De5, Jxg3 mat. Čierny prehral preto, lebo musel ťahať. Ako výherca za správne vyriešenie skladby č. 3 bol vyžrebovaný Ján Marko.

(GK)

Zlaté, päťdesiate výročie spoločného života si 18. augusta 2012 pripomenuli manželia Anna a Michal Adamkovičovi. Želáme im, aby aj ich ďalší život sprevádzali Božie požehnanie, vzájomná láska, úcta, zdravie a spokojnosť v kruhu rodiny a priateľov.

S úprimným želaním priateľa z občianskeho združenia Šanec.

Spoločenská kronika

Júl - august

Narodili sa

Alex Kleiman
Lejla Púšová
Adriana Kadlečíková
Michal Synak
Matúš Čellár
Matej Bajtala

Naši jubilanti

60-roční

Melánia Danišovičová
Jozef Hromada
Anna Kondrcová
Ing. Ivan Konečný
Štefan Ondrovič
Mária Piovarčiová
Pavol Púš
Alica Stašová
Eva Žovínová

65-roční

Pavol Baláž
Magdaléna Blahová
Jozef Holub
Marta Hrobárová
Marta Kožíková
Mária Krausová
Ladislav Pagáč

Alžbeta Pekarovičová

Cyril Putera

Mária Štrbková

70-roční

Mária Horčíčková
Marian Srdoš
Mária Szabová
Margita Špilajová
Paulína Štefčíková

Jiří Tichý

Mária Tittlová

75-ročná

Mária Szarasová

80-roční

Ing. Jozef Brešťanský
Amália Fabianová
Angela Koleníková
Ignác Zachar

81-roční

Mária Kaiserová
Vojtech Markovič
Alžbeta Zavadilová

82-roční

Elena Čulagová

Ján Repický

83-ročné

Oľga Horváthová
Irena Ottingerová
Emília Skákalová

84-roční

Mária Haulišová
Štefan Kadlečík
Emília Klačmanová
František Zavadil

85-roční

Mária Cibulová
Adela Kluchová
Filip Miklo
Peter Palkovič
Ján Sýkora

86-ročný

Anton Michler

88-ročná

Mária Kadlecová

92-ročná

Mária Vykopálová
Magdaléna Matejčíková

93-ročná

Mária Kučáková

Opustili nás

Florián Šoka
Štefan Nosál
Janka Petrová
Helena Škublová
Pavel Masarovič

Spracovala 13.8.2012
Bc. Viera Lietavová

Blahoželáme!

Dňa 26.7.1952 si na vtedajšom Miestnom národnom výbore v Leopoldove povedali svoje áno dlhoroční obyvatelia Leopoldova Alžbeta a František Zavadilovi a 26. júla 2012 teda oslávili svoju diamantovú svadbu.

Oslávencom veľa zdravia a šťastia do ďalších rokov želajú dcéra Jana a syn Karol s rodinami.

časopis obyvateľov Leopoldova

Ročník: 26. Vydáva: Mesto Leopoldov. Adresa redakcie: Hlohovská cesta 2, 920 41 Leopoldov. Redakčná rada: Juraj Hladký – predseda, Mária Moravčíková, Kristína Bajtalová, Martin Jurčo. Asistentka: Marieta Patajová. Telefón: 033/734 22 07. Fax: 033/734 23 88, casopis@leopoldov.sk. Vychádza šesťkrát ročne. Inzercia v redakcii. Cena výtlačku: 0,33 EUR. (10 Sk) Náklad: 499 ks. Tlač: VM-print Leopoldov. Distribúcia: Rozširuje sieť domácich predajcov. Evidenčné číslo: EV 4016/10.

POHREBNÁ SLUŽBA

KOMPLETNÉ POHREBNÉ SLUŽBY

Pri cintoríne 5, Hlohovec

(oproti cintorínu)

NONSTOP: 0911 130 468, 0904 625 536

K VAŠEJ SPOKOJNOSTI PONÚKAME:

- kompletné pohrebné služby
- vybavovanie úmrtných formalít (matrika ...)
- prevoz zomrelých z domu a zo zdrav. zariadení v rámci celej EÚ
- obliekanie a úprava zosnulého • smútočné odlúčenie
- kopanie hrobov a ich úprava
- široký výber vencov, ikeban, kytíc a pohrebných doplnkov
- predaj rakiev a ich doplnkov v rôznych cenových reláciách
- zabezpečenie ozvučenia
- nonstop služba počas sviatkov a víkendov

*V prípade vybavenia pohrebu volajte **NONSTOP:***

0904 625 536 • 0911 130 468

www.pohrebnictvoastra.sk

